

Miluška si šla po obědě lehnout - však si zasloužila odpočinek - a já jsem šel k Hatašům poslouchat radio. Hataš seděl na aparátu všecek zničen, vysílen. Celou noc nespal! Z Prahy zaznívaly v amplionu rozkazy, výzvy k železničářům, pekařům, lékařům ze všeobecné nemocnice, dárcům krve, hostinským, kavárníkům, restauratérům... Do toho se mísily

vášnivé výzvy k dalšímu boji, vzrušená volání o pomoc ... Pak i divoké odhodlání zaznělo: „Prahu nedáme, Prahu zachráníme, Prahu ubráníme, národ Žižkův, Masarykův, ubráníme ji proti německým hordám...“

Podívali jsme se s Emilem na sebe. Přes všecku sklíčenost jsme cítili oba, že se v nás probouzí hrdost a působilo to jako osvěžující posílení. Tolik jsem četl v očích Emilových a totéž jistě četl i on v mých očích.

Následovala změť zpráv, z níž vysvítilo nakonec, že bylo smluveno příměří, že však Němci příměří porušili, a že řadí jako zvěř.

Byla to strašná neděle, ten 6. květen 1945!

Cizina věděla, co se v Praze děje. Hlásila, že Američané se již zmocnili Plzně, Klatov, že se blíží k Praze, že jsou již na půli cesty, Rusové že už mají v moci Olomouc, Kroměříž a Wrocław ve Slezsku...

A mezitím projížděla St. Boleslaví vojenská obývací auta, podobná cirkusáckým vozům, plná lidí. Jely i vozy zásobní i jiné vozy, pro úsporu benzínu byly pak tři až čtyři vozy taženy jedním vozem, který měl patrně náležitě silný motor. Takových „konvojů“ projelo St. Boleslaví několik. Zřejmě byly na útěku, před nimi i za nimi jely motorky obsazené německými vojáky. Jeden z těch „konvojů“ jsem sám viděl: všechno, vozy, motorky i lidé bylo šedivé od prachu - bůhví, odkud prchali! Jak jsme pak slyšeli, nejely všechny ty vozy z Brandýsa k Praze, ale odbočily na silnici labskokosteleckou. Komu padly asi do rukou, Američanům, ke kterým mířili, nebo Rusům, před nimiž prchali a před nimiž měli smrtelný strach?

Večer jsem seděl opět u Hatašů a poslouchal rozhlasové zprávy, tentokrát z ciziny, z Londýna a Lucemburku. (Lucemburk česky nevysílal, proto jsem slyšené stenografovala pak ze stenogramů Emilovi i ostatním přítomným tlumočil.) Cizina věděla o všem a slibovala pomoc Praze, kde se z Němců bili jen SS-mani, zatím co vojáci neopouštěli ubikace a zhusta odevzdávali zbraně, kterými se na naší straně ozbrojovali bývalí vojáci, legionáři, členové tělocvičných jednot, železničáři, dělníci,

živnostníci a jiní, aby se pak na barikádách bránili jako lvi. Obránci Prahy měli už i tanky, protitankové pušky a kulomety. Nebylo hlášeno, odkud to všechno měli.

Venku na Lázeňské cestě a jistě i jinde bylo plno lidí, kteří nedbali deště a hleděli přes Brandýs směrem k Praze. Bylo prý slyšet zřetelně dunění a rachot střelby. Od Hatašů jsme oknem viděli jak na Lázeňskou, tak i přes ni na Brandýs, i bylo přece jen lepší sedět u nich u rozhlasového přijímače než moknout na Lázeňské nebo někde na náměstí, abychom viděli nějaký ten „konvoj“ s německými uprchlíky, zastříkanými blátem a deštěm.

A tak jsme uslyšeli, že se za bojů o barikády nepřestávalo vyjednávat, a to s K. H. Frankem. Střelba byla dokonce dočasně zastavena, aby se mohly v Pařížské třídě hasit vznikající požáry domů. Do nemocnic byli voláni dárci krve. Bojovalo se dál až do noci, kdy konečně přišlo hlášení, které nás, s úzkostí naslouchající, konečně po celodenním rozechvění aspoň trochu uklidňovalo: situace se upevňuje, SS-mani byli vytlačeni do předměstí, pomoc se blíží, je však opravdu na čase, aby obránci mohli být vystřídáni a mohli si odpočinout.

A přšelo stále a stále ...

Šel jsem domů již klidnější a ulehl jsem, abych se trochu prospal. Emilek - ten spát opět nešel a setrval u amplionu jako celou noc předešlou ... Nebyl sám ve St. Boleslavi, kdo nespál.